

Min moder

Det finns på jorden ett trofast hjärta.

Gudmodigt klappar det hvarje dag.

Med helig känsla i lust och smärta,

Det tolkar för mig Guds hjärtelag.

När solen dalar

Och morgon bräcker,

Det till mig talar

Och viljan väcker.

I lifrets växlingar, vår och höst

Det klappar varmt i min moders bröst

Skönt hvarje känsla till lydnad väckes,

Då modersögat emot mig ler,

När handen vänligt emot mig räcket,

När tårar falla för kinden ner.

Likt purpur branden

Och västerns fläktar

Med sälla anden

Det härliga mäktar

Att väcka slumrande krafter opp

Till lif och glädje, till ro och hopp.

O hvilken lycka! Mig skänkts en moder,

Som alla dagar förblir sig lik.
I sorgens skuggor bland tårefloder
På hopp och kärlek hon varit rik.

Ur blicken gärna
Sågs ofta glimma
En hoppets stjärna
I nattens timma,
Då uti kärlek och tro och dygd
Hon bad för mig och sin fosterbygd.

Hon ensam hoppats på hvad hon trodde.
Då "ödet" lekte vid hemmets hård.
Det frö hon sådde dock mäktigt grodde
Till gyllne skördar för ljusets värld.

Så flydde tiden,
Och dagar srunno,
Men glädjen, friden
Dock åter funno
I hemmets lycka sitt hopp, sin tro,
Då sorgen vaggat sitt barn till ro.

Där sorgen vandrat nu friden blommar,
Där "ödet" lekte är glädjens hem,
Där kölden glänste är vår och sommar,
Men själf jag vandrar långt bort frändem
Som lugnt med friden
Så hoppfullt leka,

2. Forts. på Min moder
Av Aug. Widlof.

Dem störr ej striden,
Dem ånglar smeka.
Där klingar sången så varm och skön,
Där beder moder för mig sin bön.

Hvad stort, hvad himmelskt på jordent finnes,
Det återspeglar min moders bild.
Hvad helgad tanke af henne minnes,
Det gör mig kärleksfull, god och mild.

Hon gudingifvet
Mig riset lärde,
Med helga lifvet
Min tanke närde.

Och lifvets runa stod tecknad klar
I gudablicken hon alltid bar.

Hvad vore hemmet förutan moder?
En bleknad vård utan solens glans,
En öde grafgård med sina stoder,
En dyster boning, där hem ej fanns.

Nej, hon är lifvet
Och ljuset, sången
För hemmet blifven

Med soluppgången
I edens lundar, en moder här.
Det fanns ej hem förrän hon var där.

O moderskärlek! Du ljusets flöden,
Du hälsokälla i lifvets vår.
Du trotsar allt uti kampen, döden.
Lik österns stjärna du för mig går:

Du lyser vägen
Till fadershuset,
Och när för lägen
Jag ser mot ljuset
I lifvets pröfningar lämnad kvar,
Du lyser strålande, mild och klar.

Arskrivet av Gunilla Gård
i Karlshamn hösten 1971.